ဖိုးထုပ်သမားတော်မတင်နဲ့

ဖိုးထုပ်သမားတော် မတင်နဲ့

မဟာရန်ကုန်က လိုင်းကားစပယ်ယာလေးတွေကတော့ စကားအတော်တတ်ကြတာ။ စပယ်ယာတွေ အပေါက်ဆိုးကြောင်း၊ မိုက်ရိုင်းကြောင်း လူတွေကသာ ပြောပြောနေကြတာ။ သူတို့မှာလည်း [illegible]ရာသားတွေနဲ့ ဆက်ဆံ၊ အလုပ်က ပင်ပန်း အဆင်မပြေတော့ မရိုင်းသင့်ဘဲ ရိုင်းကုန်ကြရတာပေါ့။ တစ်ခါတလေ သူတို့ စိတ်လက်ကြည်သာလို့ ပြောဆိုနေရင် ချစ်စရာအကောင်းသား။ သူတို့ လိုင်း [illegible] မှတ်တိုင်တောင်မှပဲ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့၊ ပန်းခြံဆို ရင်ခွင်နန်းတော်၊ ကြားလမ်းဆို ဟိုမရောက် ဒီမရောက်၊ ပထူးရှေးဆို ဘာမှမထူးတဲ့ရှေး–စုံလို့ပါပဲဗျာ။ ဒါ ကျွန်တော် မရောက်ဖူး မကြားဖူးတာတွေ ဘယ်လောက်ရှိလဲ မသိဘူး။ နောက်ပြီး လူ ဆင်းရင်လည်း ဘယ်ညာဆို ယောကျ်ား၊ မိန်းမ ဆင်းမယ်၊ ကလေးနဲ့ဆို လိုက်ပွဲနဲ့၊ ဘဲဥလိုမ့်မယ်ဆိုရင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်၊ အဖွားကြီးဆို တုန်တုန်ချမ်၊ အဘိုးကြီးတွေကျတော့ သမာဓိတွေပါတယ်။ (ခင်တည်တည် ငိုးတတ်လို့ဆိုပဲ)။ ယာဉ်ထိန်းရဲ့ အဖမ်းခံရရင် ထုံးသုတ်ခံထိတယ်၊ လှည့်ကင်းနဲ့တွေ့တော့ ကြွက်ချောင်းတယ် ဆရာရေတဲ့) တကယ့် ကောင်လေးတွေ။

ကျွန်တော်က ဒဂုံမြို့သစ် ပြန်ရမယ်ဆိုတော့ ဆူးလေမှတ်တိုင်က (၂၀၇) ကို စီးမိတယ်။ ကျားသားမိုးကြီး ထိုင်ခုံတွေဘာတွေရလို့ လူကလည်း ချောင်မခေါင်။ သတိအပြောနဲ့ပြောရင် [illegible] လို့ရတယ်ပေါ့။ လူမရတော့ ကားကို စက်သတ်ရပ်ထားတယ်။ ဒီတုန်း နောက်က ဖေယျာမင်း (ဒဂုံကားပဲ) ကြီးထိုးရပ်ပြီး မကြာဘူး ထွက်သွားတယ်။ လူလည်း အတော်အသင့် ပါရဲ့။ အဲဒီ [illegible] စပယ်ယာလေးက သူတို့ချင်း ကလိတဲ့အနေနဲ့ (၂၀၇) စပယ်ယာလေးကို –

''ဟေး–အတော် နိုင်နေတယ်ပေါ့လေ''

''နိုင်တယ်ပေါ့၊ မေး – မေး မေးနိုင်တယ်။ နိုင်တာမပြောနဲ့.. နိုင်လိုက်ပုံများ တာယာတောင်ခြာက်မှာ ကြောက်ရတယ်''

ကျွန်တော် သူတို့ပြောတာလေးကို သတိထားနားထောင်ပြီး ပြုံးလိုက်မိတယ်။ စပယ်ယာလေးတစ်ယောက် ဒရိုင်ဘာနောက်နားသွားပြီး–

''ဒီနေ့ လူရှားလိုက်တာ ဆရာသမားရယ်၊ အရုပ်တောင် ရေးကြည့်ရမလိုပဲ၊ မထွက်ကြဘူးလား မသိဘူး''

အခြားစပယ်ယာလေးတစ်ယောက်က–

''မထွက်ရင် ကယ်ပေါက်တနေ ခြုပ်သီးချော်တိုက်ဗျာ''

''ခွေးမသား အညာသား၊ လူတွေများ မင်းတို့အညာလို ဖွတ်တွင်း၊ ပဒတ်တွင်းထဲနေတာ မှတ်နေလား''

ဒရိုင်ဘာ၏ ငေါက်သံ။ အညာသားဆိုတဲ့ စပယ်ယာလေးကလည်း အလျှော့မပေး။

''ဘာထူးမှာလဲ ဆရာသမားရယ်၊ စီးပွားရေးမပြေလည်ရင် ဖွတ်တွင်းထဲ ဝင်နေရသလိုပါပဲ''

''ကဲ–ပြောနေကြတယ်၊ လာမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မောင်း ဆရာရေ၊ လမ်းတွေ့တာ အကုန်ဆွဲတင်၊ ဘာမှမတွေ့ ဓာတ်တိုင်နှုတ်တင်''

ကားက စက်နှိုးပြီး ဗျိုးကနဲ ထွက်သွား၏။ အတော်နောက်တဲ့ကောင်လေး။ ဓာတ်တိုင်နှုတ်တင်တဲ့။ ဓာတ်တိုင်များမတွေ့ရင် တိရစ္ဆာန်ရုံက တံတိုင်းများ ဖျက်တင်ဦးမလား မသိဘူး။ ကံကောင်းချင်တော့ ၃–လမ်းမှတ်တိုင်မှာ လူတစ်ပုံ၊ ရွှေဂုံတိုင်မှာ လူတစ်ပုံ ရလိုက်တော့ ကားအတော်ပြည့်သွားတယ်။ စပယ်ယာလေးတစ်ယောက်က သူ့ဆရာသမားကို လှမ်းအော်တယ်။

''တော်သေးတယ် အာစရိရေ၊ အိမ်က မိန်းမကို နှုတ်ဆက်ထားတာလေး ဖြုတ်ရှုံးရတော့မလားလို့''

စပယ်လေးက ပြောရင်းဆိုရင်း၊ ခရီးသည်ထဲ တိုးရင်းခွေ့ရင်း၊ ခရီးသည်တွေကို ဗယောင်းတိုင်စီသလို ထည့်နေရင်း တာမွေအဝိုင်းအရောက်တွင် အထုပ်သမား အမျိုးသမီးနှစ်ဦး တက်မယ်လုပ်တော့–

''ဟာ–မရတော့ဘူး အစ်မကြီး၊ အထုပ်နဲ့ဆို နောက်ကားစီးပါနော်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်''

အဝက စပယ်ယာက အဲလိုပြောလိုက်တော့ အထဲက ဗယောင်းတိုင်စီနေတဲ့ စပယ်ယာလေးက–

''အညာသားရေ၊ အထုပ်သမားမရဘူးနော်၊ အထုပ်သမားဆို ဖိုးထုပ်စားနေတဲ့သူတောင် မတင်နဲ့''

ကဲ–ဘယ့်နှယ်ရှိစ ကိုရွှေခရီးသည်၊ မရွှေခရီးသည်တို့ရေ။ စားလက်စ၊ နေကြာစေ့ထုပ်တို့ အာလူးကြော်ထုပ်တို့ရှိရင်လည်း လွှင့်ပစ်လိုက်ကြပါတော့။ အဲ – ကျွန်တော်ကတော့ အစာမကြေတတ်လို့ စပျစ်လေး လျက်ဆားထုပ်ကလေး အမြဲပါတတ်တဲ့။ မောင်မင်းကြီးသားတို့ မသိတာတော်သေး။ သိရင် တန်ဆာခ ဆောင်နေရမှာ။

(တစ်နေ့နေ့တော့ ချစ်စရာ စပယ်ယာစကားအလှ၊ ဟာသလေးတွေ ထုတ်ရေးချင်ပါသေးတယ်။ ညီငယ် စပယ်ယာလေးများ ကူညီပါ။)

❖❖❖❖❖